

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně: **M. F.**
bytem X
zastoupena obecnou zmocněnkyní
JUDr. Ing. J. S. I.
bytem X

proti
žalovanému: **Městský úřad Dobřichovice**
sídlem Vítova 61, Dobřichovice

za účasti: **1) Základní škola Kairos, z. ú., IČO: 04435117**
sídlem K Vatinám 266, Zadní Třebáň
2) J. K.
bytem .X
zastoupen advokátem JUDr. Tomášem Sokolem
sídlem Sokolská 1788/60, Nové Město, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2016, č. j. 531/2016/SU-2, a ze dne 10. 6. 2016, č. j. 628/2016/SU-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označených rozhodnutí. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 5. 2016, č. j. 531/2016/SU-2 (dále jen „napadený souhlas I“), podle § 127 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 91/2016 Sb. (dále jen „stavební zákon“) souhlasil se změnou užívání části stavby rodinného domu v ulici L. č. p. XA na pozemku parc. č. XB v katastrálním území a obci X (dále jen „dům č. p. XA“; všechny nemovitosti uvedené v tomto rozsudku se nacházejí ve stejném katastrálním území) na základní školu a rozhodnutím ze dne 10. 6. 2016, č. j. 628/2016/SU-4, podle § 122 odst. 2, 3 a 4 stavebního zákona vydal kolaudační souhlas ke „změně v užívání části stavby“ domu č. p. XA (dále jen „napadený souhlas II“; společně s napadeným souhlasem I dále jen „napadená rozhodnutí“).
2. Žalobkyně předně namítá, že jelikož žalovaný vydal napadený souhlas I v tzv. zjednodušeném řízení a následně i napadený souhlas II, nebyla jako bezprostřední sousedka vzhledem ke zvolené formě účastnicí řízení a neměla možnost vyjádřit se k umístění provozu osoby zúčastněné na řízení 1) [dále též „základní škola“] do rodinného domu. Vzhledem k postupnému rozvoji činnosti základní školy nebylo ani velmi dlouho zřejmé, že v domě č. p. XA sídlí škola, a podle běžně dostupných informací se mělo jednat o školu zajišťující domácí výuku, takže v domě č. p. XA probíhalo pouze přezkoušení žáků. V roce 2017 se situace výrazně změnila a základní škola začala fungovat jako běžná škola s každodenní výukou pro 45 dětí, která během prázdnin navíc pořádá příměstské tábory a o víkendech a někdy i večer semináře. Tím narostl hluk na všech okolních pozemcích během přestávek dopoledne a celé odpoledne, často i o víkendech a školních prázdninách. Zhoršila se i dopravní situace, neboť velmi klidná ulice začala být dopravně vytížená rodiči přivázejícími a odvázejícími děti. Hloučky diskutujících rodičů blokuji průjezd ulicí nebo parkování auta rodiny žalobkyně. Základní škola přistavila na pozemek i kontejner pro vyzvedávání bio bedýnek. Není výjimkou, že si lidé přijíždějí pro bedýnky ve večerních hodinách. Nepřípustnost umístění školního zařízení do domu č. p. XA potvrdil žalovaný v závazném stanovisku ze dne 26. 1. 2018, přičemž rozpor spočíval v činnosti neslučitelné s územním plánem obce Dobřichovice, nedostatečné infrastruktury, nezajištěném parkování a v navýšení hluku. Veškerá činnost základní školy přitom začala po uplynutí roční lhůty, ve které se žalobkyně mohla obrátit na úřady nebo soud. Žalobkyně se obrátila na žalovaného se žádostí o informace o stavebním řízení a dne 24. 8. 2020 jí byla napadená rozhodnutí poskytnuta. Žalobu tak považuje za včasnou, neboť ji podala ve lhůtě 2 měsíců od oznámení rozhodnutí. V petitu se žalobkyně domáhá vyslovení nicotnosti napadených rozhodnutí pro rozpor s územním plánem obce Dobřichovice.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že napadený souhlas I byl vydán za podmínky, že základní škola doloží, že má zajištěno parkování na vlastním pozemku nebo smluvně zajištěno na jiném pozemku mimo veřejné komunikace. Bohužel nedokázala zabránit nárůstu provozu automobilů v ulici způsobeném nezodpovědnými rodiči, kteří vozí děti až

do školy, byť základní škola formálně zajistila parkování v nedalekém areálu „Sokola“. Řešení, které by zajistilo dodržení podmínek, by měl navrhnout majitel základní školy, přičemž účinnost tohoto opatření by mohla být prověřena například nařízením zkušebního provozu. Dále žalovaný poukázal na to, že napadená rozhodnutí byla vydána v době, kdy město Dobřichovice díky nástupu populačně silných ročníků přestalo mít dostatečnou kapacitu v Základní škole Dobřichovice. Nyní je již kapacita dostačující.

4. Osoba zúčastněná na řízení 1) ve vyjádření uvedla, že žalobkyně není bezprostřední sousedkou. Odkázala přitom na přílohu vyjádření, ve kterém prostřednictvím informativního výpisu z katastru nemovitostí zachytila informace o sousedních parcelách. Dále poukázala na to, že kapacita školy je 30 žáků a že navýšení kapacity školy nebylo možné z důvodu překážek kladených sousedy

a finanční náročností. Osoba zúčastněná na řízení 1) uvedla, že s rodiči podepisuje čestná prohlášení o tom, že nebudou parkovat v ulici L. Škola si pro zajištění kapacity pronajímá 11 parkovacích míst na jiném místě. Dále poukázala i na velmi špatné vztahy se žalobkyní a jejím manželem a na to, že ve stejné ulici sídlí i základní umělecká škola a je zde umístěno dětské hřiště. V souvislosti s namítaným rozporem s územním plánem uvedla, že podle platného územního plánu je ulice zařazena v regulativu funkčního využití s označením BCx, který umožňuje stavby sociálního, církevního, kulturního a zdravotnického účelu sloužící k potřebám obyvatel území. K navýšení počtu žáků nikdy nedošlo, proto nemohlo dojít ani k navýšení dopravy v ulici.

5. Osoba zúčastněná na řízení 2) nejprve ve vyjádření k žalobě namítla nedostatek aktivní legitimace žalobkyně a opožděnost žaloby. Žalobkyně se mohla dozvědět o napadených rozhodnutích již v roce 2017, neboť v žalobě uvedla, že se situace velmi změnila v roce 2017. Již tehdy mohla podat žádost o informace a seznámit se s napadenými rozhodnutími. Osoba zúčastněná na řízení 2) tak má za to, že lhůta pro podání žaloby již uplynula. Žalobkyně rovněž blíže neuvádí důvody své aktivní legitimace. Do práv žalobkyně nemohlo být zasazeno, neboť by jí nesvědčilo postavení účastníka řízení v řízení o povolení změny užívání stavby ve smyslu § 127 odst. 4 stavebního zákona. Neměla by ani postavení vedlejšího účastníka, jelikož nevlastní sousední pozemek, přičemž pouze práva nebo povinnosti vlastníka sousedního pozemku by mohla být přímo dotčena vydáním napadených rozhodnutí. Bezprostředně sousedící nemovitosti vlastní obec Dobřichovice (parc. č. X). Žalobkyně nevlastní ani pozemky parc. č. XC, parc. č. XD a parc. č. XE, které vlastní F. V. (bytem X). S odkazem na judikaturu dodala, že je-li nemovitost ve výlučném vlastnictví jednoho z manželů, není druhý z manželů bez výslovného zmocnění oprávněn za něj jednat. Napadená rozhodnutí nejsou v rozporu s územním plánem.

Skutečnosti vyplývající z obsahu správního spisu

6. Dne 27. 4. 2016 bylo žalovanému doručeno oznámení změny stavby podle § 127 stavebního zákona osoby zúčastněné na řízení 1), které se týkalo stavby rodinného domu v ulici L XA, Dobřichovice. V části obsahující údaje o navrhované změně byl uveden účel „základní škola“ s tím, že má být poskytováno základní vzdělávání a školské služby. Dne 23. 5. 2016 podala osoba zúčastněná na řízení 1) jako stavebník žádost o vydání kolaudačního souhlasu podle § 122 stavebního zákona.

7. Dne 9. 6. 2016 se uskutečnila závěrečná kontrolní prohlídka ve věci změny v užívání části stavby domu č. p. XA.
8. Napadeným souhlasem I žalovaný souhlasil se změnou užívání stavby domu č. p. XA s tím, že budou dodrženy podmínky stanovené Krajskou hygienickou stanicí Středočeského kraje a Hasičským záchranným sborem Středočeského kraje, bude zajištěna trvalá otevíratelnost dveří na únikových cestách ústících na volné prostranství a místnosti č. 2.04 a 2.07 ve 2. NP nebudou používány ani provozovány. Napadený souhlas I byl doručován osobám zúčastněným na řízení, I. S., L. V., Krajské hygienické stanici Středočeského kraje, Hasičskému záchrannému sboru Středočeského kraje a městu Dobřichovice.
9. Dne 10. 6. 2016 vydal žalovaný napadený souhlas II, ve kterém uvedl, že stavebník žádost doložil (podklady) podle § 122 odst. 1 stavebního zákona. Konala se závěrečná kontrolní prohlídka a stavební úřad zjistil, že byla provedena v souladu se souhlasem se změnou užívání stavby a byly dodrženy obecné požadavky na výstavbu. Stavební úřad nezjistil závady, které by bránily bezpečnému užívání stavby. Napadený souhlas II byl doručován osobě zúčastněné na řízení 1), Krajské hygienické stanici Středočeského kraje a Hasičskému záchrannému sboru Středočeského kraje.

Splnění procesních předpokladů a rozsah soudního přezkumu

10. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s., kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší

nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

11. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43, č. 3931/2019 Sb. NSS, „[s]ouhlasy vydávané stavebním úřadem, zejména podle § 96, § 106, § 122, § 127 a § 128 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, jsou rozhodnutími správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s.“. Obě napadená rozhodnutí jsou tak přezkoumatelná v řízení o žalobě podané podle § 65 s. ř. s.
12. Soud se nejprve zabýval otázkou včasnosti žaloby, a to nejen s ohledem na skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení 2) namítla její opožděnost.
13. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.
14. Ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. podle Nejvyššího správního soudu „výslovně počátek běhu lhůty k podání žaloby spojuje s doručením rozhodnutí tomu účastníkovi, který rozhodnutí žalobou napadá, nikoliv s datem, kdy rozhodnutí odvolacího orgánu bylo doručeno všem účastníkům řízení a nabylo právní moci“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 As 34/2004-84). V právní větě k rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118, č. 1838/2009 Sb. NSS, je uvedeno: „Je-li účastník řízení, jehož práva, právem chráněné zájmy či povinnosti byly rozhodnutím dotčeny [...], opomenut při oznámení rozhodnutí, nastane fikce oznámení rozhodnutí k okamžiku, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že opomenutý

účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by mu bylo rozhodnutí řádně oznámeno.“

15. V projednávané věci sice nelze na žalobkyni hledět jako na opomenutou účastnici, neboť napadená rozhodnutí představují z hlediska formálního úkon podle části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) [srov. § 127 odst. 3 větu první a § 122 odst. 4 větu třetí stavebního zákona a již citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 436/2017-43], který není výsledkem správního řízení, jehož účastnicí by žalobkyně vůbec mohla být. Je-li však v případě opomenutých účastníků určující okamžik, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že opomenutý účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, tím spíše bude tento závěr platit v případě osob, které ani účastníky řízení nebyly a správní orgán neměl povinnost jim písemné vyhotovení rozhodnutí oznamovat (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 5 Afs 10/2011-94).
16. Soud ověřil z doručenky datové zprávy z informačního systému datových schránek, kterou žalobkyně soudu předložila, že se zmocněnkyně žalobkyně s napadenými rozhodnutími a jejich obsahem prokazatelně seznámila dne 24. 8. 2020, přičemž ze správního spisu není patrné žádné dřívější datum, kdy se mohla žalobkyně s napadenými rozhodnutími *prokazatelně* seznámit. Ačkoliv žalobkyni zjevně mohly být seznatelné určité signály o vydání napadených rozhodnutí, neprokazuje to, že se žalobkyně s napadenými rozhodnutími skutečně seznámila. Z těchto důvodů nemůže soud přisvědčit námitce osoby zúčastněné na řízení 2), že se žalobkyně seznámila či mohla seznámit s napadenými rozhodnutími v roce 2017, kdy se dle tvrzení žalobkyně „*situace velmi změnila*“. Jelikož má soud za to, že se žalobkyně s napadenými rozhodnutími prokazatelně seznámila až dne 24. 8. 2020, přičemž naopak nebylo prokázáno ani nevyšlo najevo, že by se s nimi žalobkyně reálně seznámila dříve, a žaloba byla podána dne 13. 9. 2020, vyhodnotil soud žalobu jako včasnou.
17. Dále soud ověřoval, zda podala žalobu osoba k tomu oprávněná. Aktivní procesní legitimace je dána vždy, nelze-li jednoznačně a na první pohled konstatovat, že k zásahu do právní sféry žalobce nedošlo (srov. obdobně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-104, č. 1764/2009 Sb. NSS). Ačkoliv osoba zúčastněná na řízení 2)

poukazovala na to, že práva žalobkyně nemohla být napadenými rozhodnutími dotčena, neboť nevlastní žádnou ze sousedních nemovitostí, která by takové hypotetické dotčení právní sféry žalobkyně podmiňovala, žalobkyně *tvrdí*, že byla na svých právech napadenými rozhodnutími zkrácena a není možné zcela jednoznačně a na první pohled konstatovat, že tomu tak nemohlo být. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Samotné posouzení, zda skutečně došlo ke zkrácení práv žalobkyně (její aktivní věcná legitimace), je pak otázkou důvodnosti žaloby, nikoliv existence procesních předpokladů jejího věcného projednání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007-247, č. 1773/2009 Sb. NSS).

18. Při přezkumu napadených rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jejich vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž je přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud rozhodl bez

nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Posouzení žaloby soudem

19. Soud se v rámci věcného projednání žaloby nejprve zabýval otázkou aktivní věcné (hmotné) legitimace žalobkyně. Zkoumal tedy, zda žalobkyni popisované negativní důsledky napadených rozhodnutí zkracují žalobkyni na jejích veřejných subjektivních právech (§ 2 s. ř. s.), a zasahují tak do její právní sféry ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Soud přitom dospěl k závěru, že žalobkyni věcná legitimace nesvědčí.
20. Soud předně poukazuje na to, že tvrzení žalobkyně ohledně možného dotčení jejích práv napadenými rozhodnutími jsou velmi obecná, neboť toto dotčení dovozuje pouze z toho, že s nemovitostí, ve které je provozována základní škola, sousedí (přes ulici). Žalobkyně sice podrobněji popisuje konkrétní vlivy, které v souvislosti s provozem základní školy vnímá (hluk, zvýšenou dopravu), ale neupřesňuje, jak se tyto vlivy *dotýkají právě jejích práv*.
21. Podle § 127 stavebního zákona změnu v užívání stavby, která není podmíněna změnou dokončené stavby, oznamuje stavebnímu úřadu osoba, která má ke stavbě vlastnické právo nebo prokáže právo změnit užívání stavby. Oznámení obsahuje popis a odůvodnění zamýšlené změny, její rozsah a důsledky. K oznámení se připojí doklad o vlastnickém právu ke stavbě, nelze-li vlastnické právo ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem, popřípadě souhlas vlastníka stavby se změnou v užívání, dokumentace s vyznačením stávajícího a nového způsobu užívání jednotlivých místností a prostorů, stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury, na kterou je stavba napojena, pokud to změna v užívání stavby vyžaduje, a závazná stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů vyžadovaná zvláštními právními předpisy (odst. 1). Je-li oznámení úplné a oznámená změna v účelu užívání splňuje podmínky podle § 126 odst. 3, nedotýká se práv třetích osob, nevyžaduje podrobnější posouzení účinků na okolí, nevyžaduje zkušební provoz nebo není třeba stanovit podmínky pro užívání nebo podmínky k zajištění ochrany veřejných zájmů, stavební úřad vydá souhlas se změnou v užívání stavby do 30 dnů ode dne podání oznámení (odst. 2). Dojde-li stavební úřad k závěru, že oznámení není úplné nebo změna v užívání stavby nesplňuje podmínky pro vydání souhlasu se změnou v užívání stavby, rozhodne usnesením, že oznámenou změnu v užívání projedná v řízení (odst. 4 věta první).
22. Z citovaného ustanovení stavebního zákona vyplývá, že souhlas se změnou v užívání stavby může být vydán pouze tehdy, nedotýká-li se změna v užívání stavby práv třetích osob. Pokud by se práv třetích osob změna dotýkala, nemohl by být vydán souhlas s touto změnou, ale muselo by být vydáno rozhodnutí o změně v užívání stavby, a to ve správním řízení podle § 127 odst. 4 stavebního zákona, ve kterém by tyto třetí osoby v souladu s § 27 odst. 2 správního řádu, podle kterého jsou účastníky řízení dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech, vystupovaly jako účastníci řízení a jako účastníci by mohli proti žádosti stavebníka uplatnit námitky. Pokud tak žalobu proti souhlasu podle § 127 odst. 2 stavebního zákona podává tzv. třetí osoba, je rozhodnou otázkou, zda se změna v užívání stavby dotýká jejích práv, a zda proto

mohl být takový souhlas vůbec vydán, nebo zda mělo být naopak o žádosti rozhodnuto rozhodnutím ve správním řízení podle § 127 odst. 4 stavebního zákona. Třetí osoba tak může být úspěšná se žalobou proti souhlasu podle § 127 odst. 2 stavebního zákona tehdy,

prokáže-li, že změnou v užívání stavby mohla být dotčena na svých právech.

23. V případě napadeného souhlasu II je situace mírně odlišná, neboť stavební zákon neumožňoval v případě, že by mohla být jeho vydáním dotčena práva třetí osoby, vést správní řízení za účasti této třetí osoby. Podle § 122 první věty za středníkem stavebního zákona je účastníkem řízení stavebník, vlastník stavby, popřípadě budoucí uživatel stavby. Přesto však může být třetí osoba vydáním kolaudačního souhlasu zkrácena na svých právech ve smyslu § 65 s. ř. s. Jde kupříkladu o situace, kdy by došlo ke kolaudaci stavby realizované v rozporu s podmínkami vymezenými v rozhodnutí o stavebním povolení, ve kterém již účastníkem řízení byla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2017-43, č. 2725/2013 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud pak také v rozsudku ze dne 13. 2. 2017, č. j. 7 As 325/2016-69, uvedl, že „[k]olaudační souhlas není možno vidět izolovaně bez zohlednění předcházejících fází řízení. Kolaudační souhlas je završením předcházejících fází územního a stavebního řízení. Je jím stvrzováno, že stavba je umístěna a povolena v souladu se zákonem, a jako takovou ji lze užívat [...]. Pokud pak stěžovatelé namítali, že kolaudační souhlas se nedotýká práv žalobce, nelze s nimi souhlasit již z toho důvodu, že předmětná stavba přímo sousedí s domem umístěným na pozemku ve vlastnictví žalobce. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76 (i z tohoto důvodu shora podrobně rekapitulován) bylo Nejvyšším správním soudem konstatováno, že vydání nezákonného souhlasu může nastolit závadný stav, který může spočívat mj. právě v dotčení práv k sousednímu pozemku“.
24. Z uvedeného výkladu plyne, že žalobkyně by mohla být se svou žalobou úspěšná pouze tehdy, pokud by napadená rozhodnutí, tj. zkolaudovaná změna užívání části stavby domu č. p. XA, zasahovala do její právní sféry odvozené v zásadě od vlastnických či jiných věcných práv k některé ze sousedních nemovitostí. Nepostačovalo by přitom jakékoliv dotčení, ale muselo by se jednat o *přímé dotčení práv* žalobkyně.
25. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008-111, vymezil neurčitý právní pojem „přímé dotčení“ následovně: „*Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různé imise (§ 127 odst. 1 obč. zák.). Imisemi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům (viz shora citované ustanovení obč. zák. podle kterého: ‚Vlastník věci se musí zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou obtěžoval jiného nebo čím by vážně ohrožoval výkon jeho práv... Nesmí ... nad míru přiměřenou poměrům obtěžovat sousedy hlukem, prachem, popílkem, kouřem, plyny, parami, pachy, ... stíněním a vibracemi ...‘). Přímým dotčením sousedních nemovitostí může být např. jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu.*“
26. Žalobkyně v žalobě popsala konkrétní negativní důsledky spojené s provozem základní školy (hluk, zvýšení dopravy). V této souvislosti je ovšem důležité zmínit, že ne každý zásah do života fyzické osoby může být předmětem soudního přezkumu. Ze žaloby vyplývá, že žalobkyně má za to, že měla být účastnicí řízení o změně v užívání stavby, a to když v žalobě uvádí, že „byla zkrácena na svých právech vyjádřit se ke stavebním řízením, které bezprostředně ovlivňuje užívání nemovitosti“. Žalobkyně tak zjevně dovozuje porušení svých procesních práv. Z doplnění žaloby ze dne 28. 12. 2021 je potom patrné, že uvedený zásah do svých práv spatřuje následně v tom, že je jako sousedka omezena v užívání konkrétní nemovitosti. Nemohla-li se totiž v daném řízení k užívání nemovitosti vyjádřit, nemohla namítat negativní důsledky, které s užíváním dotčené nemovitosti spojuje a které se nyní

projevují.

27. Žalobkyně by však musela být vlastnící (spoluvlastníci) některé ze sousedních nemovitostí, případně by jí k dané nemovitosti muselo svědčit jiné věcné právo. Jiný titul užívání těchto nemovitostí by nezakládal přímé dotčení jejích práv, neboť by práva spojená s užíváním nemovitosti byl vždy oprávněn hájit vlastník nemovitosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS).
 Žalobkyně netvrdí a neprokazuje,

že by nějakou takovou nemovitost v dané lokalitě vlastnila, nebo že by jí svědčilo věcné právo k takové nemovitosti, a toto tvrzení nedoplnila ani poté, co osoba zúčastněná na řízení 2) její aktivní věcnou legitimaci zpochybnila.

28. Soud přitom (nad rámec nezbytného) nahlédnutím do katastru nemovitostí ověřil, že žalobkyně nevlastní a ani v době vydání napadených rozhodnutí nevlastnila sousední nemovitosti ani nemovitosti ve vzdálenosti, při níž by bylo možné uvažovat o dotčení vlastnického práva (srov. nálezný Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99), přičemž žalobkyni ani nesvědčí žádné věcné právo spojené s nemovitostmi v dotčené lokalitě. Žalobkyně (spolu)vlastní pouze byt v domě č. p. X a nebytový prostor v domě č. p. X, jež jsou vzdáleny od budovy č. p. XA cca 200 metrů a jsou od ní odstíněny rozlehlým parkem, přičemž ani není rozumný důvod, aby tvrzená doprava indukovaná provozem školy projížděla přílehlou ulicí Z. P.
29. Pokud jde o vlastnické právo k domu č. p. X a souvisejícím pozemkům, to svědčí (patrně) jejímu manželovi, který je nabyt v dědictví. Žalobkyně přitom ani netvrdí a neprokazuje, že by zápis výlučného vlastnického práva (patrně) manžela snad neodpovídal skutečnosti a že by dům č. p. 137 ve skutečnosti patřil do společného jmění manželů, a proto soud vychází z obsahu údajů v katastru nemovitostí. Jen to, že žalobkyně v místě patrně fakticky bydlí, není dostačujícím právním titulem zakládajícím právo k podání žaloby proti napadeným rozhodnutím.
30. Jelikož žalobkyně nevlastní v dotčené oblasti žádné nemovitosti ani jí nesvědčí jiné věcné právo, nemohla být v souvislosti se změnou v užívání stavby nijak dotčena ve svých právech ve smyslu § 127 odst. 2 stavebního zákona a nemohla být napadeným souhlasem I se změnou v užívání stavby dotčena na svých právech ani ve smyslu § 65 s. ř. s. Nejsou zde totiž žádná relevantní práva, která by v řízení podle § 127 odst. 4 stavebního zákona mohla žalobkyně hájit a která by mohla být dotčena tím, že napadený souhlas I byl vydán namísto vedení správního řízení. Obdobný závěr platí i ve vztahu k napadenému souhlasu II. Již z výše uvedených úvah totiž plyne, že také případné dotčení práv třetích osob v důsledku nezákonného kolaudačního souhlasu je nutné spojit s vlastnictvím nemovitostí v dané oblasti nebo s jiným věcným právem k této nemovitosti.
31. Napadenými rozhodnutími nemůže být ve smyslu § 65 s. ř. s. na svých právech dotčen kdokoli, kdo se pouze cítí být v jejich důsledku *ovlivněn*. Ačkoliv žalobkyně spojovala možné dotčení svých práv s užíváním nemovitosti, resp. statusem sousedky, soud již výše uvedl, že obrana proti dotčení na právech v souvislosti s rozhodnutími vydanými podle stavebního zákona svědčí *pouze* vlastníkům nemovitosti (popřípadě držitelům jiného věcného práva). Žalobkyně nevlastní v dané lokalitě žádnou nemovitost, ani jí k ní nesvědčí jiné věcné právo. Jiná svá veřejná subjektivní práva, která by hypoteticky mohla být napadenými

rozhodnutími dotčena, žalobkyně v žalobě neuvádí.

32. Vzhledem k výše uvedenému soud uzavřel, že žalobkyně postrádá aktivní věcnou legitimaci, neboť nemohla být napadenými rozhodnutími dotčena na svých právech ve smyslu § 65 s. ř. s. Nemohla proto být se svou žalobou úspěšná. Z tohoto důvodu se soud již podrobně nezabýval dílčími námitkami uvedenými v žalobě, neboť úvahy o souladu napadených rozhodnutí se zákonem by byly pouze akademické, bez jakéhokoliv vlivu na úspěšnost žaloby. Rozhodnutí správního orgánu totiž může zásadně úspěšně napadnout pouze ten, do jehož veřejných subjektivních práv bylo zasazeno.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

33. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost, pod niž spadá i obrana rozhodnutí v soudním řízení.
35. Vzhledem k tomu, že soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, nevzniklo jim ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů. Stejně tak soud neshledal ani existenci důvodů hodných zvláštního zřetele a ani osoby zúčastněné na řízení takové důvody netvrdily.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. listopadu 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu